

Dương Lệ

Những lá thư bướm trắng

Anh ấy là anh trai tôi. Lúc nào tôi cũng phải định ninh trong tâm tưởng như thế. Anh trai tôi cũng luôn nhắc tôi như vậy. Nhưng anh ấy với tôi đâu có cùng chung dòng máu, chung mẹ chung cha. Chúng tôi đều là những cô nhi vô tình được nhận nuôi trong một nhà. Bố mẹ chúng tôi thương yêu chúng tôi như những đứa con ruột. Họ không bao giờ nghĩ sẽ phải rời xa một trong hai đứa. Vậy là họ nghĩ đến ý tưởng gả chúng tôi cho nhau.

Thoạt đầu, nghe tin này, tôi rất khó chịu. Tôi sống cùng anh trai suốt mười mấy năm mà vẫn chưa đủ hay sao. Sao lại còn bắt tôi phải sống cả đời. Hơn nữa, mẹ chồng tôi cũng lại là mẹ tôi ư? Chuyện gì mà lạ vậy. Nhưng mà xét kỹ lại, anh ấy cũng đẹp trai. Lại hài hước, phóng khoáng, còn chiều tôi vô cùng. Chẳng lẽ đây không phải là may mắn của tôi? Hồi còn đi học, tôi đã được đám bạn gái cùng lớp cho không biết bao nhiêu là kẹo, bim bim, me, xoài... chỉ là để nói tốt về chúng nó trước mặt anh trai tôi thôi. Chả là anh trai tôi học cùng

trường với tôi mà. Tôi cứ việc ăn thả phanh thôi, còn việc chúng nó thì mặc kệ chúng nó chứ. Vậy mà bây giờ bọn nó cũng sắp chồng con hết rồi.

Anh trai tôi biết tin này thì giấy nẩy lên. Anh ấy đã có người yêu rồi. Hai người rất tâm đầu ý hợp. Chị ấy thì hiền lành, dễ thương. Nhưng đó là đối với tôi trước kia thôi. Còn bây giờ tôi cho là chị ấy chẳng dễ mến chút nào.

Nói chuyện với bố mẹ không được, anh ấy quay sang cầu cứu tôi. Tôi bảo anh vào phòng tôi rồi lôi ra bao nhiêu là gấu bông, chó bông, mèo bông... và hàng loạt tấm ảnh chụp chung của hai anh em suốt từ bé cho đến khi trưởng thành. Anh hỏi tôi:

- Gì vậy?

Tôi phụng phịu mặt bảo:

- Anh không thấy kỷ niệm giữa chúng ta sao? Không lẽ một cô em gái ở cùng anh suốt 18 năm lại không bằng một người mà anh mới chỉ gặp mấy tháng ư?

Anh ấy có vẻ nghĩ ngợi nhưng rồi lại nói với tôi:

- Điều quan trọng là cảm xúc, là tình yêu hai người dành cho nhau. Chẳng lẽ tình cảm của em đối với anh lại là tình yêu trai gái?

Tôi nắm lấy tay anh trai tôi giận dỗi:

- Sau này ắt có tình cảm mà. Anh không nghĩ thế sao?

Anh buông tay tôi ra:

- Nhưng anh không có tình cảm với em. Có hiểu không?

Tôi đập mạnh tay xuống mặt bàn:

- Anh quá đáng lắm rồi đấy. Anh đi ra đi.

Tôi kéo cửa, đóng sầm lại. Thú bông, xập ảnh rơi tứ tung. Căn phòng như vừa trải qua một trận động đất. Nhớ những ngày tháng xưa hình như đã xa xăm lắm.

Từ đó, anh trai tôi bỏ ra đi. Anh không về nhà cho đến khi bố mẹ đồng ý mới thôi.

Căn nhà như nhuốm nỗi bi thương. Mẹ tôi khóc suốt. Bố con tôi an ủi thế nào cũng không được.

Tôi đem chuyện này chia sẻ với cậu bạn thân. Cậu ấy bảo:

- Cứ ép buộc như vậy thì cả gia đình cậu cũng đâu có hạnh phúc chứ? Tình cảm vốn dĩ không thể miễn cưỡng mà.

Rồi cậu ấy để người cho tôi dựa đầu vào khóc. Cậu ấy hỏi:

- Cậu có bao giờ thích anh trai cậu không?

Tôi choàng bật dậy:

- Cậu nói gì vậy? So với anh trai tớ thì tớ thích cậu hơn ấy chứ.

Tôi bất chợt giật mình vì cậu nói quá lời, bỗng nhiên đỏ mặt. Cậu ấy cũng trở nên ngượng ngùng khi nhìn tôi, lát sau mới dám nói:

- Chúng mình về đi. Mình dẫn cậu đi ăn kem.

Tôi vẫn không thể nào quên được nụ cười của anh khi chúng tôi gặp nhau ở một hiệu sách. Anh gọi tôi:

- Giang à!

Tôi khóc nức nở lên giữa chốn đông người:

- Anh đi đâu vậy? Bố mẹ đã đồng ý huỷ bỏ chuyện giữa em và anh rồi. Anh về nhà đi.

Anh trai tôi hơi sững sờ, để rơi cả quyển sách đang cầm trên tay. Tôi chạy lại nắm lấy tay anh tôi, lo lắng hỏi:

- Anh sao thế?

Nhiều khi sợi dây hạnh phúc mong manh đến nỗi ta không thể nào nắm bắt được. Những đợt ho triền miên khiến cho tôi nhận ra anh trai tôi không thể sống lâu được nữa. Anh ấy bị ung thư phổi. Có lẽ ngày anh biết căn bệnh của mình là ngày anh bỏ nhà ra đi. Anh không muốn nhìn thấy tôi và cả bố mẹ đau khổ.

Anh mất đi để lại căn nhà nỗi đau thương tan nát. Hôm tôi giặt quần áo và ngước nhìn lên trời. Mây đen ùn ùn kéo tới. Gió nổi lên âm âm. Có con bướm bướm đậu trên vai tôi một lát rồi bay lên theo gió. Tôi ngước nhìn mãi theo nó nhưng cũng không thể biết được nó đã bay đi đâu.

Hai năm sau, tôi cưới cậu bạn thân. Đám cưới diễn ra tưng bừng, rộn rã. Trong xác pháo đỏ, cô dâu về nhà chồng. Một hôm, tôi quét dọn căn bếp nhỏ của ngôi nhà cũ, ngạc nhiên nhận ra những món đồ chơi mà hồi nhỏ anh em tôi vẫn thường chơi. Một con búp bê và một con trâu làm bằng gỗ. Tôi mỉm cười. Giật mình nhìn thấy một chiếc hộp gỗ, bên trong đựng đầy những lá thư. Những lá thư chưa gửi. "Gửi Giang!".

Lá thư nào tôi cũng thấy chữ đề trên nền như vậy bằng màu mực tím. Của ai thế nhỉ?

Tôi định bóc thư ra xem. Chợt có mùi khét của gỗ cháy bốc lên. Nhìn xung quanh, thấy có một đồng lửa lớn. Tôi hoảng sợ. Không biết ai đã vứt điều thuốc dở vào trong kho để đám cháy bốc lên.

Tiếng mẹ tôi gọi thất thanh:

- Giang ơi! Con ở đâu?

Tôi chạy vội ra sợ hãi:

- Lửa to lắm mẹ ơi! Làm thế nào bây giờ?

Nhưng mẹ tôi đã nhanh trí dội những xô nước tới tắt vào đồng lửa.

Cả bố và tôi cũng vậy. Căn bếp nhỏ bị cháy mất một nửa. Lạ thay!

Những lá thư vẫn còn nguyên. Chúng còn sót lại trong phần không bị cháy.

Những lá thư ấy anh tôi viết vào mỗi năm sinh nhật tôi. Sinh nhật đầu tiên năm tôi lên 6, còn anh lên 9, khi chúng tôi mới về đây. Trên thư có đề ngày tháng đã viết. Hồi ấy, anh viết nét chữ còn ngây thơ, trẻ con, như là mới tập viết. “Chúc cô em không quên biết sinh nhật vui vẻ. Thật vui vì anh được là anh của em”. Năm thứ hai, anh viết. “Vây là đã được làm anh của em một năm rồi. Một năm đầy kỷ niệm. Chúc em sinh nhật vui vẻ”. Năm thứ ba, anh viết. “Em của anh đã học lớp hai. Không biết tính thì phải nhờ anh dạy chữ. Đừng giấu dốt nhé. Chúc em sinh nhật thật vui!”. Năm thứ tư, anh viết. “Em lại thêm một tuổi mới rồi. Anh cũng thế. Em đã biết khóc vì con vịt con bị lạc mẹ. Sinh nhật vui em gái nhé!”. Năm thứ năm, anh viết. “Sinh nhật em mà ai làm em khóc thế. Ai đã đánh em vậy? Dù sao thì cũng sinh nhật vui vẻ em nhé!”. Năm thứ sáu, anh viết. “Năm nay em học cuối cấp rồi. Năm sau sang cấp 2, em đã lớn rồi nhé. Em sẽ được đeo khăn đỏ. Thật vui em nhỉ!”. Năm thứ bảy, anh viết. “Anh không thích cậu bạn ngồi gần em đâu. Cậu ấy cứ hay giật tóc em. Lần nào anh qua chỗ lớp em cũng thế. Hôm nào anh sẽ cho cậu ta một trận. Chúc em của anh sinh nhật vui vẻ”. Năm thứ tám, anh viết. “Này cô nương! Hôm qua tự nhiên lấy thư của anh đọc trộm rồi kêu ầm lên

với bố mẹ là anh có bạn gái. Em tinh quái lắm! Thư của người ta nhét vào cặp anh lúc nào anh cũng không biết. Hôm nay sinh nhật phải lớn lên đấy nhé!”. Năm thứ chín, anh viết. “Trời mưa thế mà em cũng đến trường anh làm gì. Anh lúc nào mà chả mang áo mưa, cô bé ngốc. Mà cái bánh sinh nhật năm nay to nhỉ. Không biết là ai mua. Đố em biết đấy! Chúc em gái sinh nhật vui!”. Năm thứ mười, anh viết. “Sao em chẳng chịu học hành gì vậy? Sắp thi tốt nghiệp rồi mà. Em thông minh nhưng mà đừng có chủ quan chứ. Như anh đây này, lúc nào cũng học. Không phải sinh nhật em thì hôm nay anh đã đánh em rồi”. Năm thứ mười một, anh viết. “Giá có gió nhỉ. Anh thích tóc em bay bay. Hình như em đã biết làm điệu, để tóc dài thì phải. Con gái ai cũng thế hay sao nhỉ. Sinh nhật vui vẻ nhé cô gái nhỏ!”. Năm thứ mười hai, anh viết: “Không biết có phải chiều buồn không mà trong căn nhà trọ, anh nhớ em quá. Anh vừa gấp quần áo xong. Tối chắc chắn anh sẽ có mặt ở nhà mừng sinh nhật em. À mà chúc em gái sinh nhật trước đã nhỉ! Happy birthday to you”. Năm thứ mười ba, anh viết. “Hồi hộp quá! Không biết em ước gì trong sinh nhật 18. Năm sau em học trường nào? Học cùng trường Đại học anh nhé. Anh em mình sẽ lại thấy nhau hàng ngày. Được không cô bé?”. Năm thứ mười bốn, anh viết. “Chúc sinh nhật vui vẻ, cô sinh viên! Này, sao em bảo với đám con trai anh là người yêu của em chứ. Có người theo thì em nên hãnh diện mới phải. Giá mà anh là người yêu của em nhỉ. He he”. Năm thứ mười lăm, anh viết. “Sinh nhật năm nay em định tổ chức ở nhà trọ hay ở nhà mình thế? Nếu không thích đi ô tô chen chúc, để anh chở em về. 30 cây chứ bao nhiêu? Cái xe đạp của anh

vẫn còn chờ được. Anh cố em còn được nữa mà. Thật đấy”. Năm thứ mười sáu, anh viết. “Em ngốc ạ. Sao sinh nhật em mà anh lại không về chứ? Gần đây, anh cứ hay bị ho. Không hiểu tại sao? Sáng, anh lên điện lực Hà Giang, chiều liền phóng như bay về sinh nhật em. Mà anh ghét con gái khóc lắm. Chân anh chỉ xây xát một chút thôi mà. Chắc lần sau anh sẽ để ý hơn. Sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ, em của anh!”. Năm thứ mười bảy, anh viết. “Em gái cứ sợ anh ế. Đúng là cô bé tinh quái! Em thấy Hương hợp với anh sao? Ừ. Thôi thì theo ý em vậy. Nhưng mà người anh yêu thực sự...”. Năm thứ mười tám, sinh nhật cuối cùng anh bên tôi. “Anh có linh cảm không lành. Dường như anh không thể ở bên em lâu được nữa rồi. Anh xin lỗi vì đã bỏ nhà ra đi. Cũng không thể nói thật lòng mình. Anh chỉ muốn nói là...”. Lá thư đến đây thì chấm dứt. Tôi đã nhầm. Phần cuối của thư đã bị mất. Không phải tất cả các lá thư đều còn nguyên trong đám cháy. Tôi khóc nức nở lên, cố kiếm tìm lại mảnh vụn còn đâu đó trong nhà kho. Những lời cuối cùng của anh. Tôi không muốn để mất nó.

Một lát sau, mẹ tôi vào đưa cho tôi một lá thư. Thì ra, mẹ đã trông thấy tôi đọc thư từ lúc nãy, bà biết là đã có chuyện gì xảy ra nên đã đưa lá thư cho tôi. Mẹ tôi nói:

- Mẹ định giấu con chuyện này nhưng xem ra không giấu nổi. Mẹ sợ chuyện không hay xảy ra nên phải cho con đi lấy chồng trước. Người anh con yêu đó là... con cứ đọc lá thư này đi sẽ biết.

Tôi mở thư ra đọc:

“Khi em đọc lá thư này thì có lẽ anh đã không còn ở bên em nữa.

Giang à! Đối với anh, những tháng ngày đã qua anh sẽ mãi mãi khắc ghi. Những phút giây ở bên em, bên cha, bên mẹ. Anh chỉ mong cho thời gian trở lại. Giá anh được sinh ra thêm lần nữa, bên cha, bên mẹ, bên em.

Khi em còn nhỏ, anh vẫn luôn coi em là cô em gái của anh, em gái nghịch ngợm, bướng bỉnh, à, tình quái nữa. Thời gian dần dần trôi qua, anh nhận ra tình cảm của chúng ta đã không đơn giản như trước. Anh không nhớ là mình đã cảm thấy ghen, thấy buồn tủi, thấy nhớ nhung, thấy xao xuyến như thế nào. Mỗi năm sinh nhật em, anh đều viết cho em một lá thư, nhưng anh chẳng bao giờ muốn gửi cho em đâu. Vì thế nào em cũng sẽ giận anh. Anh là anh trai mà lại thế sao?

Có lẽ rồi em sẽ quên anh. Như quên con vịt xấu xí ngày xưa bị lạc mẹ mà em đã khóc thương cho nó. Em rồi sẽ phải lập gia đình. Có một người chồng yêu thương em. Anh mong người đó sẽ thay anh cùng em đi hết con đường đời còn lại, bỏ qua 18 năm buồn tủi, giận hờn anh và em đã từng có. Anh sẽ phải cảm ơn Hương rất nhiều vì cô ấy đã vờ làm bạn gái của anh. Em đừng trách anh vì đã cho em gặp chị dâu hờ nhé. Anh làm thế là để em xa anh, em quên anh đi. Cứ coi như là em không biết tình cảm của anh dành cho em. Khi nào em không còn nhớ anh nữa thì hãy mở ra đọc. Như thế em sẽ không quá xúc động khi biết anh yêu em của anh đến chừng nào. Thế giới này em sẽ không cô đơn một mình. Anh sẽ gửi mẹ cất giúp em. Anh yêu em!”.

Tôi gục vào người mẹ tôi khóc nức nở. Tôi nói trong nước mắt. “Mẹ

ơi! Mẹ ơi!". Mẹ tôi xoa đầu tôi, an ủi. "Thôi nào, con yêu. Con đừng khóc nữa. Có khóc cũng đâu tìm lại được hạnh phúc ngày xưa. Con xem ngoài vườn có con bướm bướm kìa".

Mẹ tôi bảo: "Hồi nhỏ anh con thích nhất là con bướm bướm trắng đấy. Con có nhớ không???"...

Nguồn: Tác giả/VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 26 tháng 8 năm 2010